

8749

3

py 1

Eilēs ir Dainos

Knyga ir Laida
:: Pirma ::

Class _____

Book _____

Copyright N^o _____

COPYRIGHT DEPOSIT.

poems
EILĒS IR
and
DAINOS
songs

book and edition

Knyga ir Laida
first
:: Pirma ::

and her expense
Parašė ir Savo Lėšomis Išleido *published*
Joanna Tamašauskaitė (Lakštutė)

Copyright, 1917
By Joanna Tamašauskaitė

---

press
Spauda "Lietuvos", 814 West 33rd Street, Chicago, Illinois

PG 8749

T3

*Joanna Tamašauskaitė
(Lakšutė)*

JUL 28 1917

©G.A. 472302

20.10

Atsiprašau.

Kad tas eilutes parašiau,
Skaitytojų atsiprašau;
    Vieni mane gal, labai peiks,
    O kiti mažu dar ir keiks,
    Bet daugel yra ir tokių,
    Kurie nerašo nei kokių.

Bet aš visados atmenu,
Pasauliej nēr tokių žmonių,
    Katrie visiems galėtų tikt,
    Ir visų gerbiamais palikt.

Juk daugel yra ir tokių,
    Kurie nemėgsta nei kokių,
Kiekvienas gali išdaryt,
Bet ne kiekvienas išmanyt,
    Kiekvienas gali kitą peikt,
    Bet ne kiekvienas daug nuveikt;
    O daugel yra ir tokių,
    Kurie nemėgsta nei kokių.

Vieni tik skaito laikraščius,
Kiti knygas, gerus raštus,
    Kiti skaito ir eilių,
    Jeigu užaina kur dailių,
    Bet daugel yra ir tokių,
    Kurie neskaito nei kokių.

Kiti pasakys, tai durna,
Veltui tik aušina burną,

Ir dar popierių pustija,
Ir laiką brangų aikvoja;
Bet daugel yra ir tokių,
Kur pasiskaito visokių.
Bet juk geriaus, ką nors krutēt,
Negu tingėti ir sėdēt,
Taigi ir aš atsiprašau,
Kad tik tokias teparąšiau.
Bet geriau vely by kokių,
Negu kad visai nei jokių.

20 Kovo, 1917
Kewanee, Ill.

Lakštingalėlis.

Kodėl tu, mielas lakštingalėli,
Jau nebegiedi šitą metelį?
Ar tau gojelis nebeatinka,
Kad nedainuoja sesės aplinkui?
O gal upelis nesrauniai teka,
Ar žuvelytės nelinksmai šneka?
Gal karklynėlis pardaug nulinko?
Lakštingalėli kas tau netinka?
O gal išdykę piemenys gaudo,
Arba gtlvelę tavą gal skauda?
Migla akytes tavo gal ėda?
Ar kokia kita kankina bėda?
O gal lizdelį tavo išdrąskė?
Arba mažyčius iš ten išblaškė?
O gal patytė tavęs nemyli;
Lakštingalėle, kogi tu tyli?

”Išdraskė mano tėviškę mielą,
Dėlto giedoti man nebemiela;
    Šlaitas nugriuvo, kur medžiai, uži
    Apsvilus karkluos mano bakuži,
Lankoj lelijos, kur mergos skynė,
Dabar ten juoda: viską numynė.
    Sielvartų žmonės visi suspausti,
    Mano giesmelių negal atjausti.
Mėnulis naktį kada man švietė,
Spinduliai jojo giedoti kvietė,
    Pro lapus medžių slapta žiurėjo,
    Upelį plaukiant tolyn lydėjo.
Tad mano giesmė linksmai skambėjo,
Man giedant žmonės ramiai ilsėjo.
    Dabar mėnulis lyg kruvins teka,
    Per vargus žmones nemato tako.
Motinos sunų savo raudoja,
Našlaičiai tėvų klykia vaitoja.
    Upelis plaukdams krantus bučiavo,
    O karklų šakos mane lingavo,
Aš lyg galiunas tik didžiavausi,
Veidrodyj upės savo mačiausi.
    Karklyno lapai blizgėjo skaidriai,
    Aplinkui aukštos žolelės, saidrei,
Užė, šlamėjo nuo mažo vėjo,
Ir man giesmelę giedot’ padėjo.
    Šiandiena kas-gi tenai beliko?
    Kur apsižvelgsi, visur tik plika,
Medelių, krumų, stuobriai tik žalgsio,
O žmonių kraujo net balos talkšo.
    Par upes, tlitus lavonų kloja,
    O tais lavonais mus’ priešai joja....

Žvėrys maitinas ir puotas kelia,
Tą matant mano širdelę gelia.
    Staugdami vilkai drasko jų kunus,
    Seselių brolius, tėvelių sunus,
Neatras niekas jųjų kapelių,
Netaisys sesės tenai darželių.
    Oi! kad galėtų jieji surasti,
    Nors jųjų kaulus žemėn užkasti:
Sesutės rutų vainikus pintų,
Brolių kapus jaisiais dabintų.
    Tievai nors tokią paguodą rastų
    Ant sunų kapo kad pasimelstų;
Vakarą, rytą juos atlankytų,
Nors "Amžin... atsilsį" už juos sakytų.

Rugsėjo 14, 1916.
Valparaiso, Ind.

Gimtinė.

Oi! gimtinė mano vieta.
Ir senas namelis,
Kur yr mano numylėtas
Petkalmio kaimelis.
    Gal dar manęs neužmiršo
    Lietuvos šalėlė,
    Dar gal mane minavoja
    Nors seni tėveliai?
Gal dar gyva motinėle
Manęs tebelaukia,
Lyg kad girdžiu, "dukterėlė"!
Rodos kad ji šaukia.

“Ar sugryši į Lietuvą
Musų aplankyti,
Ir nuliudusią širdelę
Tėvų suramįti?

Gryžk, dukrelė, į Lietuvą
Čia yr daug geriau,
Kad neslėgtų valdžios ranka,
Ar čia nelinksčiau?

Čia bitelės korius siuva
Ir medų gamina,
Čia mergelės rutas skina
Ir kasas dabina.

Čia upelis grynas tyliai
Pro šalį sravena,
Čia lakštingals krume gieda,
Čia tutlys dudena.

Čia gegutė raibuzėlė
Kas rytą kukuoja,
Čia medeliai jovarėlių
Ant kiemo linguoja.

Čia broleliai dalgius skambin
Ir laukelę piauna,
Čia sesutės linus rauna
Į kruveles krauna—

Čia vargdienis piemenėlis
Po gojų raliuoja,
Čia galvijų kaimenėlė
Dirvonuos raulioja.

Čia saulelė skaisčiau teka
Širdelę ramina,
Čia dainelės linksmiau skamba
Net sielą gaivina.

Čia žemelė mūsų bočių
Prakaitu aplieta,
Ji brangesnė ir už auksą
Svetur pažadėtą,
Čia takeliai, kur mažutė
Tu dar vaikštinėjai,
Čia medeliai tie puikieji
Po katrais ilsėjai.
Čia palinksmins tavo širdį
Gamtos gražumėlis,
Žalios girios stalinėliai
Ir anas gojėlis.
Čia dar laukia tavęs rutos,
Kurias tu ravėjai,
Ir po langu tas darželis
Kurį taip mylėjai!...”
Taip, prieš karę gražu buvo,
O dabar kas liko?
Gal tik pelenai grįčelės
Gimtinės paliko?....

Gruodžio 18, 1908.

Chicago, Ill.

Gražus Pasaulis.

Gražus, puikus tu pasaui!
Su puikiais aukštais kalnais,
Su malonia, šviesia saule
Su linksmomis paukščių laisvais.
Ant tavo plačios krutinės
Linguoj dirvos su javais,
O tavo vaik's nusiminęs
Vis kovoja su vargais.

Gražios lankos, aprėdytos
Tukstančiais gražiu žiedų,
Medžiais, tartum, apsodytos,
Rankų kokių galingų.

Girios kvapu mus gaivina,
Lakštingalas, veversys,
Mums giesmelių pagamina:
Kad neslėgtų liudėsys.
Upeliukai pliauškėdami
Ringuojasi lankomis,
Jojo valę pildydami,
Valdomi Jo rankomis.

Stebuklingi balsai paukščių
Linksmina mus dienomis;
Dangaus skliautai savo aukščiu
Priduod' grožę naktimis.

Milijonais prisagstyta
Padangė gražių žvaigždžių,
O išaušus šviesų rytą
Jų nematos nei pėdų.

Gyvių kruta pilna žemė,
Vis tarnauja dėl žmogaus.
Naktį takai kad aptemę,
Šviečia mėnuo nuo dangaus.

Visa žemė pripildyta
Gražių medžių ir žalių,
Džiugin širdį surakįtą
Visų mūsų vargstančių.

Tai aukščiausias vis surėdė!
Ačiu Jam už tai tariu,
Visus džiaugsmus ir sveikatą
Nuo Jo visados turiu.

Gegužio 27, 1916.

Gary, Ind.

Medelis po Mano Langu.

Kas iš to medeli?.. Augi ir žaliuoji,

Ir trauki prie savęs širdį ir akis;

Visi tavim gėris, kol jaunas lapuoji,

Kažin, kaip pasėsi tada ką sakis?

    Kad tavo šakelės neskleis jau lapelių,

    Sunykęs tu dziusi, lauksi valandos,

    Nelinksmins tad balsas mylimų paukštelių,

    Ir pranyks žalumas jau ant visados.

Kasdieną tų lauksi, kada tave kirvis,

Atėjęs išnaikins iš pačių šaknų,

O nugriuvus užpuls skruzdėlės ir kirmis,

Ir niekas nemanis ginti nuo anų.

    Arba ir ugnelėj' sudegęs, išgaiši,

    Neliksi nei ženklo, nei jokios žymės,

    Užkilęs vėjalis ir dumus išmaišė,

    Nei kvapo neliko, nei jokios dėmės.

Ir niekas, medeli, nebminavos tave,

Nebent tas paukštelis liudniau užgiedos,

Liekdamas, neradęs kur pasilsint save,

Arba šuva bėgdamas pro šalį sulos,

    Nekartą tu širdžiai suteikei ramumą,

    Nekartą paukštytei lizdelį dengei,

    Nekartą ir žmogų nuo vėtrų žiaurumo

    Rankeles ištiesęs pas save kvietei.

Jei kas tavim dziaugias, malonę tau teikia,

Tada ir žaliuoti pradedi skaiščiau,

Bet ar nėra tokių, kurie tave piekia,

“Tai,—sako,—kerėbla, šakoja plačiau”

    O aš tai norėčiau, kad man ir ant kapo

    Mylimas medelis per amžių augtų,

    Tada aš nejausiu nei krintančio lapo,

    Gal lengviau žemeli man širdį spaustų,

Arba koksai žmogus, eidamas pro krumą,
Medelio puikumu gal pasigērēs,
O tada, pamatęs ten sukastą kruvą,
Gal už mano vėlę bent atsidusēs....

Tad ilsink man akis, mielasis medeli,
Pavasarij anksti, rudenį vėlai,
O aš aprupįsiu tavo liemenėlį,
Gražiai apgenėti šakų bus galai.

Tu augsis, bujosi, mielasis medeli!
Ir skleisi šakeles labiau ir labiau,
Kada bus nuliudusi—mano širdeli
Po tavo šakelių, gal man bus ramiau!

Į mirgančius tavo lapus aš kad žiuriu,
Kažin kokios mintys sukyla širdyj,
Arba kad užmerkus akis kada turiu,
Malonu klausytis užimo naktyj.

Kad bučiau poetė,—tave aprašyčiau,
Ir visą brangumą medelių vertės,
Medelius už auksą aukščiau išstatyčiau,
Dainelę sudėčiau vyduryj nakties.

Apdainuočiau visą medelių gražumą,
Jų budą, vertumą, net pumpurelius,
Kaip jie yr naudingi, kokį malonumą,
Suteikia jie žmogui kaip kraun' žiedelius.

Bet kad mano protas negali apimti,
Paliksiu poetams šitą padaryt,
Apei tą užbaigsiu aš savąją mintį,
Padėjusi plunksną sustoju rašyt.

Svyrunas.

Svyruno lapelius
Šalnē užgavo,
Jaunājā mergeļē
Svie'ts kalbomis savo.

Svyrunas, berzelis
Šakeles nuleido,—
Mergelē jaunoji
Mintyse paskendo.

Svyruno berzelio
Lapeliai jau gelsta,—
Jaunosios mergelēs
Veideliai jau balsta.

Svyrunas berzelis
Tykiai sušlamējo,—
Mergelē jaunoji
Ašareles liejo.

Svyrunas berzelis
Verkia didzių girių,—
Mergelē jaunoji
Lietuvos didvyrių

Neliudēk mergele,
Ramink savo širdį,
Juk tavo balselio
Tēvynē negirdi.

Berzelį per amzių
Vējalis judino,—
Biednā maņo širdį
Rupešiai kankino.

Oi! kad aš galēčiau
Kartā pailsēti,

Aukurui tēvynēs
Tuos skausmus sudēti.

Bet-gi aš norēčiau
Dar daugiau kentēti,
Mažā nors daleļē
Tēvynei padēti,

Oi! kokia laiminga
Aš bučiau tada.
Kad savo šaleļē
Išvyščiau laisva,

Kad Dievs pasakytų
Na, gana jau tau,
Jau tu nekentēsi
Per amžius daugiau.

Padangē paniurus
Juodais debesiais,
Saulutē apglobtų
Savais spinduliais.

Oi! kaip man krutinē
Alsotų lengvai,
Tada aš numirčiau
Iš dziaugsmo umai.

Tada aš matyčiau
Kad pančiai vargų,
Nukrito ant amzių
Nuo rankų visų.

Nešē sunkiā našta.
Aštriosios valdzios,
Sulaukē nors kartā
Liuosybēs saldžios.

Prislēgti dusavo
Šimtmečius kelis,
Už raštus ir knygas
Persekiojo vis.

Ir gaudē po girias
Šaudē, kaip vilkus,
Ir korē ir piovē
Galando ginklus.

Į Sibirą siuntē,
Prie girios meškų,
Už tyrų ir kalnų
Už aukštų miškų

Tamsybėj mus laikē
Nedavē spaudos,
Kad tauta mus gaištų
Be jokios naudos.

Norėjo paversti
Kačapais visus,
Ir rusiškas knygas
Vis bruko dėl mus.

Už menką knygutę
Lietuvių kalbos
Kalėjime puvo
Lig gyvos galvos.

Sunkesnės jau bausmės
Negalėjo but,
Reik už maldų knygą
Kalėjime pat'.

O apie didesnę
Nereik nei kalbēt,
Užteko tik laiške
Kokiam' paminēt;

Taip kartą Vaičaitis
Parašęs laiške,
(Kada jis mokinos
Dar Paterburge)

Kad draugas važiuodams
Į mokslą atgal,
Atveštų jam knygą,
Jeigu jisai gal.

Žandarai sugriebę
Tad laiškeliį tą,
Galvatrukčiais smuko
Į kaimą aną.

Jieškojo tos knygos,
Gandino tėvus,
Landydami badē
Po kampus visus.

Nors knygos nerado
Tenai neikokios,
Bet tėvą įkišo
Į turmą dėl jos;

Ir laikē uždarę
Sąvaites kelias,
Kur laikyti gali
Žiurkes ir peles.

Bet tas nenubaidē
Tautiečių gerų,
Jie platino knygas
Tarp brolių visų.

Jie ējo, keliavo
Per tamsius miškus,
Gabeno iš Tilžės
Didelius pakus.

Ir tauta nežiuvo   Jei tada nežuvo
Mus anuos laikuos,   Nežus niekados,
Bet galinga buvo   Nei kokie kryžokai
Norint ir varguos',   Nebepraris jos.

30 birželio, 1916.

Gary, Ind.

Kun. P. D-nui ant Jo Primicijos.

Bukie sveikas ir laimingas

Šioj linksmoj valandoje,

Brangioj jusų atminimui

Primicijos dienoje.

Linksma man Jus yr pasveikint

Ant tos jums brangios dienos,

Kad per amžius nesulauktum

Nuliudimo valandos;

Kad butumei sveikas tvirtas

Ir naudingas dėl tautos,

Dirbtumei dėl žmonių labo

Ir bažnyčiai ant naudos.

Erškėčius, usnis naikindams

Lygintum tiesos kelius,

Brolius gero bemokindams

Gyvenk ilgus netelius!

Gyvenk be skausmų linksmiausiai,

Užmiršk pereinčius vargus,

Gyvenk kuo ilgių ilgiausiai

Ir lik didis ir garsus.

Gyvenk be tų šimtą metų,

Buk laimingas visados,

Stok į eiles augštadvasių,

Buk parama mus tautos.

Sunkų kelią apsirinkai,
Reiks sutikti daug priešų,
Bet, jei Dievas bus su jumis,
Bus kovoti nesunku.

Jeigu butum mokyčiausias,
O jei Dievas nepadės,
Niekur gerai tau neseksis,
Visus vargas kuną es.

Sunki virto jau gadynė,
Spaudžia priešai išvisur,
Ar Amerikoj, — Europoj,
Ar Tėvynėj ar kitur.....

Užtai aš ir linkiu Jumis
Ilgų ir linksmų dienų,
Kad įstengtumėi kovoti
Su gaujomis priešų! priešų!

Linksmi tau šioji yr diena,
Bet tėvynėj but linksmiau,
Ten tėvelis ir močiutė
Ir draugų butų daugiau.

Ten močiutė apraudotų
Džiaugsmo ašaroms tave
O tetušis apkabintų
Ir priglaustų pas save.

Kaip malonu atsilsėti
Butų ant rankų anų,
Parvažiavus iš mokyklos
Po taip daug sunkių dienų!

O vėjali! parnešk žinią
Į mylimus namelius,
Pasakyk tu motinėlei,
Kad užbaigiau tuos vargus!

Bet dabar naujus pradēsi...
Šitie bus daug sunkesni,
O numesti negalēsi,
Nors jie but daug baisesni.
    Taigi, Dievas lai palengvin
    Sunkią naštą tų vargų,
    Gyvenk kuo ilgių ilgiausiai!
    Sveikatoje be skausmų!

Birželio 23, 1916.

Gary, Ind.

✦ ✦ ✦

Megē.

Verveklių kaime buvo mergytė,
Vardas jos — “Megē” šviesiaplaukytė;
Buvo ji graži, visiems patiko,
Vyrai prie josios kaip smala lipo.
O ji tik šaipės, juokės ir kraipės,
Visus niekino, paikais vadino.
    Vienas didžiausiai ją padabojo,
    Taip, kad met proto mažne nustojo.
    Bet kaip prieiti? Spiria ir kanda,
    Kad bemąstydamas jis nusigando.
Taip vieną kartą, štai atsitiko:
Salėje Megę jis susitiko.
Ir prisigerint jis jai norėjo,
Bet ar jūs žinot, kas prasidėjo?
    Megē “mužiku” jį išvadino,
    Taigi, užpykdė baisia vaikiną;
    Tiktai jis vaikščio, spiaudo or šnypsčia,
    Kailyj nerimsta, iš didžio pykčio.

Taip Megē daugel šposų pridarė,
“Grinorius” visus “šalin vis” varė;
Vienok su sportais labai sutiko,
Bet ar jus žinot, kas atsitiko?

Net jau vestuves daryti taries
O jau jaunikis su Mege baries;
Prieš šliubą “dumė”, kaip pasikaustęs,
Ir Megės ziedais dar apsimaustęs.

Taigi nelaimė Megę patiko,
Nes mūsų Megē be rutų liko.
O tokių Megių juk daugel yra,
Gaila kalbėti, — ašaros bįra.

Tad Magdalenos, — Magdės, — Megutės!
Visos, kaip viena, mielos sesutės:
Ne su sau lygiu nešusidėkim,
Ir nuo sportukų kuotoliau bėgkim.

Kad nereikėtų mums potam verkti,
Rutų vainiką ašaros merkti,
O ašarose jisai rudija,
Visa jaunystė eina ant vėjo.
O be vainiko nieks neguodoja:
Kiekvienas eidams ranka numoja.

Balandis, 1916.
Valparaiso, Ind.

* * *

Prieš Kalėdas.

Kelios dienos štai atgalios
Man širdis teip skaudėjo,
Veidas buvo net nubalęs,
Dvasia nurimt negalėjo;

Mąščiau, — kokią, gal, nelaimę
Siela mano jau prijaučia,
Kad širdyje mano baimė
Ilgas laikas kaip jau siaučia.

Štai atėjo jau ir gruodis,
Artinas Šventos Kalėdos,
Bet man širdį tartum rudys
Graužia vis tos pačios bėdos.

Štai žvaigždelė vakarinė
Vieną kartą kaip tekėjo,
Man bežiurint: O auksinė!
Ji į mane prakalbėjo.

“O mergele! ko tu liudi?
Juk nekenti didžio vargo”....
Mano brolius mat išžudė,
Viena aš ant svieto margo.

Jokios žinios aš neturiu
Nuo tėvučio ir seseles,
Visur kur tiktai aš žiuriu
Nenuraminu širdelės.

Užšvies spinduliai saulutės,
Apskelbs mums Kalėdą rytą,
Tėvynėj broliai, sesutės
Kęs badą neišsakyta.

Sulaukę šventų Kalėdų,
Visi linksminsis, čia džiaugsis,
O ten mus broliai iš bėdų
Gal tiktai prie mirties šauksis.

Aniuolų balsai garsingi
Giedos “Garbė ant aukštybės”
O mus broliai nelaimingi
Tebvargs po karės baisybės.

Ir keiks savaļi likimā
Nebjstengdami nešt vargo,
Keiks dienā savo gimimo,
Kam gimē ant svieta margo.

Nedziugin šventos Kalēdos,
Nei Velykos, nei Sekminēs,
(Kaip devynios suim bēdos)
Tik vaitoji nusiminēs.

“Gimēs Kalēdu vaikelis”
Budavo linksma naujiena,
O dabar tiktai vargelis,
Sielvartu melaimiu diena.

Kada, Viešpatie mieliausis,
Užžibēs laimēs žvaigždelē?
Kada tu, o aukščiausis!
Valdovams rodysi kelią?

Kada tu jų tą puikybę
Nulenksi ir išnaikysi?
Kada tu savo galybe
Nelaiminguosius apginsi?

Kada ant tavo gimimo
“Hozana” tau užgiedosim?
Kada šventą atėjimą
Su džiaugsmu mes pagodosim?
Kada pasibaigs nelaimēs
Musų brangiojoj Tėvynėj?
Kada garbinsim be baimēs
Tave naujojoj gadynėj?
Kada mes visi kaip vienas
Tėvynēn atgal sugryšim?...
Ir šventas Kalēdu dienas
Laisvoj Lietuvoj laikysim?

Kada likusius ten brolius
Galėsime dar atlankyti,
Ir anuos kraujuctus klonius
Jiems padėsime džiovinoti.

Gruodžio 6, 1915.
Valparaiso, Ind.

* * *

Karė.

Dieve mano ar aš rasiu
Nors tą seną vietą,
Kur aš augau kudikystėj
Ir gimiau ant svieto.

Jau granatų išardyta
Tėtušio gričelė,
Ir išvyti išblaškyti
Broliai ir seselė.

Kas apsakys ir aprašys
Sunkų jų likimą
Sužeistų ir badaujančių
Baisų vaitojimą?

Kerta brolis broliui galvą
Už rusą ir prusą,
Ne už brangiąją tėvynę
Ne už tautą mūsų.

Kada žiloje senovėj
Vytautas kariavo,
Mūsų broliai gynė tautą
Ir tėvynę savo.

O dabar siunčia lietuvi
Kariaut už Uralo,
Musų broliai nei nežino
Už ką gauna galą.

Ar už tautą, ar už laisvę,
Ar už gerą vardą,
Nieks nežino, kur jis žuvo
Ir nuo kieno kardo.

Žūsta tėvai, žūsta broliai,
Žūsta artojėliai,
Nėra kas pridengtų kunus
Šaltoje žemelėj.

O, Dievuli! kad turėčiau
Sparnelius paukštelių,
Tad nulėkčiau aplankyti
Nors kapus brolių.

Aš surinkčiau brolių kaulus
Žemelėms pridengčiau,
Pastatyčiau nors kryželį,
Vainiku aplenkčiau.

Parašyčiau ašarėlėms
Ant to kryžiaus ženklą,
Kad čia kruvos mūsų brolių
Kur žuvo nuo ginklo.

Pažymėčiau, kad čia ilsis
Kaulai mūsų brolių,
Kur paguldė savo galvas
Dėl vardo maskolių.

Išgirs, Dieve maloniausis!
Našlaičių verkimą,
Ir sulaikyk nuožmią karę,
Mus brolių skerdimą.

Ar neužtekēs saulelē
Ant mus Lietuvoje,
Ar-gi lemta mūsų tautai
Pražuti kovoje?

Vasaris, 1916.
Valparaiso, Ind.

✦ ✦ ✦

Mylimamjam.

Mylimasai! kad žinočiau
Aš tavo kapelį,
Jį lankyčiau kožną rytą,
Kožną vakarėlį.

Aš nupinčiau tau vainiką
Lelijų, ant kapo,
Ir apsėčiau toms žolelėms,
Kur išduoda kvapą.

Aplaistyčiau tuos žolynus
Ašarėlėms savo,
Kaip nueičiau atlankyti
Aš kapelį tavo.

Dar išdirbčiau tau kryželį
Baltų akmenėlių,
Pasirinkus, parsinešus
Nuo kranto marelį.

Padėjusi ant krutinės
Rutoms apsodyčiau,
Kožną šventą vakarėlį
Vis kapą dabinėčiau.

Apmąstyčiau ant to kapo
Ką mudu kalbėjom,
Kaip laimingai linksmas dienas
Tad praleidinėjom.

Tada buvo vargą kietą
Kam pasidalinti,
Ar liudnume, ar bėdoje
Širdį suraminti.

Visus tavo tuos žodelius
Širdy užlaikysiu,
Ir mirdama juos į grabą
Aš užsidarysiu.

Tavo kapo, o mieliausis,
Niekad nematysiu,
Kad ir kažki kaip norėčiau
Jo neatlankysiu.

Už tukstantį ilgų mylių
Ten jisai kariavo,
Ir paguldė savo galvą
Ne už tautą savo.

Už puikybę tų valdovų
Kurie visus žudo,
Neišskiriant nei lietuvio,
Lenko, arba gudo.

Tau žolynų nenunešiu
Ant kapo priskynus,
Bet aukauju šią dainelę
Iš jausmų nupynus.

Spalio 4, 1916.
Valparaiso, Ind.

Kalėdų Eglelė.

Eglute! egleli žaliasis medeli,
Kur vakar buvojai, kaip tu žalavai?
Kaip miela tau buvo žalioji girelė?
Oi nenorėdama čion atkeliavai.

Išaugo eglutė, net juodai žadiavo,
Kaip ruta sesutės darže gražiame,
Bujojo šakelės, užė ir lingavo,
Ir ramios sau buvo miške didžiame.

Išaušo šarmotas Kalėdų rytelis,
Žemelė uždengta su balta skraiste,
Aksomu nutiestas minkštasis kelelis;
Neb'žaliuoja eglė artimam raiste.

Nukirto eglelę vakar kučių dieną,
Parvezė minkštuoju keleliu namo,
Paliko jos draugė raudodama viena,
Ir kirvį ji keikė kirtiko ano.

Ne kirvis juk kaltas, eglele mieloji;
Bet papročiai blogi žmonelių paikų,
Kuriems, mat, nerupi girelė žalioji,
Kad tiktai išpildžius užgaidą vaikų.

Papuošė eglelę kaip jaunąją marčią,
Kad rengias prie šliubo ją vesti statyt',
Visi už sveikatą degtinę ger karčią;
Vaikėjai ir seneliai nor ją pamatyt:

Aparstę žibučiais žaliąją eglelę,
Pastatę ją grįčios pačiam viduryj;
Kaip vestuvių dieną jaunąją mergele,
Dabiną ją rutoms, bet josios širdyj...

Nieks negal atspėti, ką jos širdis jaučia,
Jai gaila, oi gaila! jaunųjų dienų,
Ir kova galvoje kaip ta audra siaučia,
Ji mato tik balą vargelių vienų.

Žaliuoja eglelė ir žiba žvakutės,
Mėlynos, raudonos kelerių spalvų,
O vaikų nukreiptos į jąją akutės,
Jie žiuri į eglę, nenuleid' galvų.

Apkrovė eglelę vaisiais ir saldainiais,
Ją myli, godoja ir gerbia labai;
Auksuotais, karbuotais dabina riestainiais,
Šiandieną ją gerbia, kasžin ar ilgai?...

Nors gražiai aprėdę grįčioje eglelę,
Bet ji nežaliavo taip, kaip ten raiste,
Ji buvo nuliudus, atminus girelę,
Nors dengė ten jąją snieguota skraiste.

Nekartą nuo šalčio kaukeliūi barškėjo,
Ir laužė šakutes šalna ir ledai,
Jai biro skujelės nuo šiaurinio vėjo,
Bet gimtinėj vietoj jai buvo gerai.

Nudraskys žibučius gražiosios eglelės;
Už kelių dienelių iš grįčios išmes, —
Nublokštos į kampą supus jo šakelės,
Likučius kamieno ugnelėn įmes.

Nepraeis savaitė, kaip užmirš eglelę,
Neminės jos niekas daugiau niekados,
Taip kaipo darželyj nuskintą gėlelę,
Suvytus numesi, ir kas-gi iš jos?

Ir tu, mielas draugai, kol sveikas ir tvirtas,
Žaliuoji kaip eglė žiemos viduryj,
Nevien's tavim džiaugias, esi gal pagirtas,
Arba gal nevieno esi tu širdyj...

Gal nepraeis metai ar mēnesiai keli,
Tikrai nesulauksi Kalēdų vienu,
Ir nepajusi, kad grabe jau guli,
Gailēsies tu veltui perleistų dienų.

Laimingas, kurs mirdams atgal pažiūrējēs
Dorybių jis kruvą didžią pamatys,
Ar ilgą, ar trumpą būs amžių turējēs,
Ramus apleis svieta, bet nesigraudys.

Keleiviais mes esam, ant žemės, o broliai!
Kas dieną keliujam tolyn ir tolyn...
Pažvelgkim ką gero padarēm ligšioliai,
O žengiam prie grabo artyn ir artyn.

Kas gali, patarkim vargšui nors žodelį,
Palengvinkim vargą nors vienas kitam,
Nors visi mēs matom tik erškėčių kelią,
Bet jei žengsim kartu, lengviau bus potam.

Vienybēn sueikim, viens kitą mylėkim,
O džiaugsis iš mūsų žemė ir dangus,
Kiek galim varguoliams, našlaičiams padėkim,
O laimins mus visus Dievulis Brangus.

Gruodžio 24, 1916.

Kewanee, Ill.

Žvaigždėlės.

Nēra ant dangaus žvaigždėlės,
Kuri nemirgētų,
Nēra sviete tos širdelės
Kuri nekentētų.

Mirga žvaigždės, tartum merkia
Ir vilioja prie savęs,
Tą varguolį, kuris verkia
Ir nekenčia pats savęs.

Oi! žvaigždutės, jus malonios,
Puošiat dangų naktimis,
Jus pridudat daug svajonės
Ir raminat jus mumis.

O žvaigždelės! pasakykit
Kada žvaigždė užtekės,
Toji kuri neša laimę
Ir ar yr tokia išties?

Milijonai ten žvaigždėlių,
Bet kuri jų ištiesų
Neša laimę dėl žmonelių,
Dėl katrų? ar dėl visų?

Tu žvaigždelė vakarinė,
Vyresnioji ant visų,
Pasakyk tu, o auksine!
Kiek iš viso yr žvaigždžių.

Kaip malonu kaip man linksma
Žiurėt į jus naktyje,
Tarp svajonių skausmai dingsta
Saldu daros širdyje.

O! myliu dangaus mėlynę
Su pulkais gražių žvaigždžių,
Aną tolimą tėvynę
Visų mūsų vargstančių.

Taip ir noris ten nulėkti
Prie žvaigždėlių mirgstančių,
Nuo nelaimių pasislėpti,
Ir negirdėt kentančių.

O zvaigždelēs stebuklingos,
Kas jus grožē apsakys?
Aš negaliu, nelaimingas,
Neturiu tokios akies.

Kad galēčiau pamatyti,
Kā jus slepiat savyje,
Ir galēčiau apsakyti
Kā aš jaučiu širdyje.

Ilgus metus tyrinējo
Žvaigždininkai jus takus,
Bet nei vienas negalējo
Visko atrast apie jus.

Kas aukščiausiojo stebuklus,
Kas ant zemēs išmieruos?
Nēr, kas butų toksai buklus
Ir nebus jo niekados.

14 Sausio, 1916.
Valparaiso, Ind.

✦ ✦ ✦

Vējas.

Atuž vējas per girelē,
Susitiko jis gēlelē,
Greitai lupas jos nurovē,
Ir nuplēšēs jā išrovē.

Toliaus lēkē lyg padukēs,
Viskā laužē, kaip pabludēs.
Kas pakliuvo, tā naikino,
Švilpē, daužē ir gadino.

Ten išrovė pušį storą,
Čia išvertė drutą tvorą,
Kitur kanapas išlaužė;
O kitur langus išdaužė.

Medis lenkės prieš jį drutas,
Didis mažas, augalotas,
Prieš jį žemai nusilengdams,
Pasigailėjimo melzdams.

O tas drasko, ką sutinka,
Visi bijo jo aplinkui,
Suk į raudą, durnavoja,
Žvyriais akis iškapoja.

Vienur stogą jis nuplėšė,
Kitur šieną, kupstus nešė.
Trečiur rugius jau išklojo,
Kirsti medžius užsimojo.

Viskas pyška, lužta užia,
Čia nugriovė štai bakužę;
Ten vaikučiai išsigando,
Tėvo močios nebsuranda.

Į darželį įsisukęs,
Dešimt kartų apsisukęs,
Ką patiko, tą išlaužė,
Medžių žievę net apgriaužė.

Kitur lėkė, kaip padukęs,
Ir sutink netoli ukės,
Pareinant merginų burį,
Ir į jas nemeiliai žiuri.

Pasiėmęs smilčių saują,
Bert ant jų jų nepaliauja,
O kaip akis jų privėlė,
Drapanas į viršų kėlė.

Jas parvertęs ir apjuokęs,
Lėkė toliau nusijuokęs,
Žvalgos, dairos vis aplinkui,
Ir pasuko namų linkui.

Čia sutiko dar maluną,
Netoli namų prie kluono,
Putė, kiek tiktai galėjo,
Kol malunas degt pradėjo.

Tad malunas išsigando,
Girnos, grūdų neburanda,
Smarkiai sukos, klebietavo,
Ir uždegė varpstį savo.

Liepsnos laužė girnų ašį,
Tartum su liežuviais tašė;
Vėjas juoktis nesiliovė,
Smarkiai pusti nepaliovė.

Kaip sudegino maluną,
Tada dumė jis ant kluono,
Neturėdams čia ką veikti,
Praded aplink mietus smeigti.

Čia išardęs drūtą tvorą,
Ir išlaužęs mietų porą,
Jaujos stogą apžiūrėjęs,
Ten darbuoties nepradėjęs:

Toliaus dumė, lyg pasiutęs,
Nuvargusiu pasijutęs,
Atradęs piemenų burį
Tarpe jų atsidadurė:

Vienam nulėkė kepurė,
Juk vėjas vaikų neturi,
Nieks suprast negalėjo
Kam kepurės jam reikėjo.

Vieni vijo sau botagą,
Kiti dėjo jau pasmagą,
O kaip vėjas įsisuko,
Viską iš rankų išsuko.

Piemenys už tai užpyko,
Kad jiems darbas nepavyko,
Plusti vėją jį pradėjo,
Atkeršyti jam žadėjo.

Susiėjo jie į burį,
Visus ginklus ką kas turi:
Lazdą, peilį ir botagą,
Turės vėją mušt nelabą.

Gabus vienas tarė vaikas,
Jau pradėti yra laikas,
Ir sugriebęs peilį leido,
Stačiai vėjui į pat veidą.

Vėjas dar didžiau įnirto,
Piemuo lupą mat prakirto,
Bandė dar didžiau jis pusti,
Bet pradėjo lupą pusti.

Ir dabar vėjas pietinis
Švelnesnis yr neg rytinis
Ir pusdams visad vaitoja
Nes jam skauda lupa toji.

Balandžio 13, 1916.
Valparaiso, Ind.

Žiema.

Man gražu keliauti girgždančiuoju sniegu,
Gērētis tylumu tamsios makties,
Svajonių apimtos akys nenor miego,
Ir širdis tik laukia kokios tai dalies.

Prieš mėnesį sniegas, kaip deimants žybčioja,
Net akys lyg gēdis į jį pažiurēt;
Ant dangaus žvaigždutės auksinės mirkčioja,
Tai linksmas, malonus, joms pasigērēt.

Tyla! tik kur tvora sušalus supyška;
Girdžiu, ten dejuoja kažkas toluoj,
Aha! tai pelēda vaikų savo jieško,
Lyg šaukia, lyg kniaukia girių gilumoj.

O aš sau keliauju, nuliudusią sielą
Pralinksmint, užbovyt kur nors mėginu,
Gal kame sutiksiu aš ypatą mielą,
Prie jos nutildyti skausmus ketinu.

Bet nieko negirdis, vis tylą aplinkui,
Man liūdna vis didžiau daros ant širdies,
Arti štai kelelis sukąs namų linkui
Sugryžus prašysiu ramumo nakties.

Naktele — močiutę! užmigdyk varguoli
Suklijuok ant amžių tu mano akis,
Lai josios nemato skriaudiką turtuolį,
Kurs skriaudžia ir juokias iš mūsų dalies,

Jis skilvio nepaneš, gražiai apsirėdęs,
Be arklių, vežimu važiuoja jisai,
Išnaudot varguolį jis visai negēdis,
Nes jis pats varguoliu nebuvo visai.

Kas pats yra sotas, alkano nejaučia,
Nezino kas badas,, kaip sunku kentēt;
Juk namuose esant, kada audra siaučia,
Per langą dar smagiau yr pasiziurēt.

Taip ir tas turtuolis kurs nematē vargo,
Iš kur jis tą širdį gerą gal turēt?
Neskaudėjo kaulai jam nuo kieto darbo,
Jis šalčio, nei skurdo negavo kentēt.

Taip milijonieriai šunis gardžiai šeria,
Ir dar ligonines įsteigia katēms!
Iš auksinių taurių brangų vyną geria,
O vargšams netenka ir duonos kitiems.

Dėlto atsišaukiu pas tave naktelē!
Jau daugiau nenoriu matyt tų skriaudų,
Užmigdyk tu mane kaip motynēlē,
Lai aš nebgirdėsiu mus brolių raudų.

Gegužio, 1916.
Valparaiso, Ind.

* * *

Į Lietuvą.

Parašysiu aš laiškeli
Juodomis raidelēms,
Ir primušiu antspaudēlį
Graudžioms ašarēlēms.

Į Lietuvą pas tėvėlių
Mielus giminėlių,
Apsakysiu, kaip man sekas
Už jurų marelių.

Norint visų bėdų, vargų
Čia neprašyčiau.
Tiktai brangiųjų tėvelių
Širdį sugraudyčiau.

Dar persilpna mano ranka
Ir prasta plunksnelė,
Aprašyti, kaip išrodo
Svetimą šalelė.

Tik aš noriu pasiskusti,
Kaip man yra liudna,
Tarp įvairių tautų žmonių,
Kaip man yra nudna.

Kad aš buvau prie tėvelių
Tik ruteles sėjau,
Po darželį vaikščiodama
Tankiai nuravėjau.

O Amerikoje turiu
Sunkiai proceuoti,
Anksti rytą atsikėlus
Dirbtuvėn vaikščioti.

Aš čia turiu užsidirbti
Duoną ir drabužį,
Kad galėčiau apsiginti
Nugi ir badužį.

Bet ir Lietuvoj pas jusų
Negeresnei yra
Aš negaliu daug rašyti
Man ašaros byra

Žmonės varguose suspausti
Juodą žemę aria,
Jei prieš carą ką pasakė
Ant kartuvių karia.

Daugel brolių nukentėjo
Ir kraujo praliejė,
Tik už tiesą kovodami
Ir galvas padėjo.

Ar neateis kada galas
Ir caro rageliams,
Tada šauksim visi "bravo"!
Lietuvos broleliams.

Gal išauš kada dienele
Lietuvoj šlovingoj,
Laisvės žvaigždė užtekės
Tėvynėj garbingoj.

Tada visi mes pagrįšim
Į Lietuvos šalį
Linksmi tenai vėl garbįsim
Musų Visogalį.

Dieve mano! tik nerasiu
Brangiųjų tėvelių,
Jau nerasiu nei susiedų,
Savo prietelėlių.

Anie visi bus išmirę
Ant aukšto kalnelio,
Ten ilsėsis ant kapelių
Po žalia liepele.

Aš nueisiu ant kapelių
Tenai aplankysiu,
Ir nuliudusią širdelę
Savo suraminsiu.

Atsiklaupus apkabinsiu
Močiutės kapelį,
Gal išklausiu aš nuo josios
Nors vieną žodelį.

Pasakysiu: motinėle!

Aš tavo dukrelė,
Parkeliauju į Lietuvą
Aplankyt kapelį.

Jau aš verkiu ašaroju,
Bet ji juk negirdi,
Ji nejaučia, kaip gailėsis
Drasko mano širdį.

Aš apsėsiu tą kapelį
Lelijoms, rutelėms,
Ir kas rytą, vakarėlį,
Laistysiu ašarėlėms.

Telinguoja Dievmedėlis,
Lelijos, rutelės,
Lai ramūs našlaičių širdis
Nors žalios kvietkelės.

Tegu žydi ten žirnikai,
Rožės, tuliponai,
Džiaugsis visi mano darbu
Varguoliai ir ponai.

Dar aš eisiu tan namelin,
Kur tėvai gyveno,
Aplankysiu tą gričelę,
Kur mane augino.

Aš apverksiu tuos takelius,
Kur jie vaikstinėjo,
Ir mane savo dukrelę
Kas diena minėjo.

“Nėra jau mūsų dukrelės,
Ką mumis slaugys?”
Nėra nei vieno sunelio
Kas mumis maitys”?

Taip tad verkė matušėlė,
Verkdama dejavo,
O tėtūšis žilą galvą
Savo tik lingavo.

Kad galėčiau dar pargrįžti
Lietuvos šalelėn,
Prie tėvėlių atsigulti
Gimtojom žemelėn.

Ten medelis, jovarėlis
Ant kapo linguotų,
Ir man šale tetušėlių
Gal neilgu butų?

Rugsėjo 24, 1908
Chicago, Ill.

Vienuolė.

(Skiriu seseriai Immaculatai)

Išaugo mergelė, kaip rozė balta,
O siela kaip paukštis buvo nekalta.
Veidukai raudoni, — akelių skaisčių,
Ant budo maloni, rankelių darbščių.
Ją traukė prie darbo iš pat mažumės,
Ji garbino Dievą iš visos širdies.
Į mokslą ją leido, manė išmokys,
Koki nors amato, tad garbę įgys.
Ir kunigai, broliai, didžiavos visi,
“Sesute, tu mokslą kaip tik pabaigsi,
Jau gausi paliauti žolynus mylėt:
Susiras jaunikis reikės ištekėt.

O ji tik nupynus vainiką rutų,
Prie Marijos kojų sudėjo baltų.

Pasiskyrė kelią kad vienuole likt,
Kad Dievui, Marijai galėtų patikt,
Vaikelius šeimynų galėtų mokyt,
Bažnyčią ir tautą anais padabyt.

Ir prašo Marijos globos jos šventos,
Dar Aniuolo Sargo, kad netstotų jos.
Pasišvenčia Dievui ir žmonėms visiems,
Ir dirba per amžių ne sau, bet kitiems.

Kiek reikia sveikatos mokykloj padėt,
Visokių dienelių ten praleidinėt.
“Gauna užmokestį”? gal kas pasakys
Moteris atėjus išdrąsko akis!

Tai atlyginimą tokį teturi,
Kad išbar. iškolio motina kuri,
“Kam mano vaikelį mokykloj bari,
Neklausant man pačiai pasakyt turi.

Aš pati pabausiu teip, kaip man patiks,
Ir mano vaikelis, kaip buvęs paliks.
O taip išsigąsti nuo jusų dar gal,
Ir neklausys eiti mokyklon atgal.”

O kita atvedus sako, “tik mokyk,
Jeigu neklausytų, kaip nori valdyk.
O parėjęs namon jei man pasiskūs.
Tai aš dar pridėsiu, tad švelnesnis bus”.

O trečioji sako, “tai man dar nestrioks,
In vales yra laiko, palengva išmoks.
Tiktai jau nebauski, nes tu nežinai,
Kaip yr brangus vaikas motinai koznai.”

Ketvirta atėjus kaip-gi pradės rėkt:
“Mano vaiks iš kailio, girdi, gal išbėgt.

Lekcijų per daugel uždavēt jus jam.

Taip besimokinant gal but po visam.

Arba dar ir protas gal susimaišyt,

Kam jus jam taip daugel uždavēt skaityt?"

O kita dar sako: "gaa, jau gana'..

Nevalioju pirkti knygų ir gana.

Juk jau jus ant sienos galit išrašyt,

Arba ant atminties vaikus išmokyti.

O dabar tas knygas pirk, ir pirk žmogus,

Jus daugiau nežinot, tik lupt pinigų".

(Aš pati girdėjau kalbant taip vienur,

Kad reiktų galėčiau pasakyt ir kur.)

Ir taip jos be galo kožna vis kitaip,

Niekaip netikėsi, ar tu šiaip, ar taip.

Sunku yr įtikti vienam dėl visų,

Visą savo amžių pašvęst dėl kitų.

Bet mūsų vienuolės apsirinko sau,

Dilgėlių takelį, ir nieko daugiau.

Jos turi kantrybės daugiau už visus,

Ir aukauja Dievui savuosius vargus.

O jų kantrybės!... daugiau negu reik,

Nežiuri ant nieko, ar jas gir ar peik.

Už tai jos karuną dangui apturės,

Ir tenai Viešpatį amžinai regės.

Aukauja jaunystę jos ant visados,

Dirba dėl bažnyčios ir labo tautos.

O atlyginimas dėl jų pačių,

Storą, juodą ploščių turi ant pečių.

Ir jos visad linksmi kryžių moka nešt,

Nei viena iš jų nemano pamest!

Nes ne iš prievartos jos eina tenai;

Eik ir tu mergele jeigu išmanai.

Žinok, kad kryželiai yr sunkūs visi,
O be jų ant svieto juk megyvensi.
Bet jei išsizadi tu dabar savęs,
Žinai, kas po mirčiai ten laukia tavęs.
Tai yr, jei paliksi vienuole rytoj,
Tad džiaugsies per amžius pasaulėj anoj.
Žydėkit vienuolės žiedais lelijos,
Ir šlovinkit vardą dangaus Marijos.
Perprašykit Dievą už brolius visus,
Kad Jis nekorotų už nuodėmes mus.

Rugsėjo 17, 1916.
Gary, Ind.

Apie Tėvelio Namus.

Man stoja akysna senoji grįčia,
Aprukusi dumais, bet linksma man čia;
Čia gojus aplinkui, rytmetuj rasa,
Net širdį gaivina kaip teka žara.
Sodnelis aplinkui ir vyšnios eilėj,
Po langais darželis, rutos viduryj.
Pakraščiais lysučių apie ruteles,
Žemčiugai rungavos, skleidė šakelės,
Geltonai žydėjo viduriu rausvu,
Į rutas žiurėjo, tartum su džiaugsmu.
Našlaičių lysvutė šitai pakraštyj,
Priėjus prie jų neramu širdyj,
Jos visad našlaitės primena vargus,
Gal dėlto jų žiedas visados tamsus.
Baltosios lelijos gražiausi gėlė.
Jos stovi prie rutų pačiam viduryj,

Turi daug reiškimų, visi jās brangin,

Artistai šventuosius jomis padabin :

    Taip Juozapas šventas vienoje rankoj,

    Leliją jis laiko, o sunų antroj.

Mat žiedas lelijos yr ženklų doros.

Šale jų žirnikai pinas ant tvoros,

    Aplinkui žirnikų cinavadai, rozės,

    Pasiputę stovi, priduoja daug grozės.

Jurginių eilutės kelerių spalvų,

Raudonų, geltonų, margų ir baltų,

    Apstoję aplinkui, kaip kokie sargai,

    Jie sergsta darželį ir puošia margai.

Pimavijos krumas išaugęs labai,

Per jį ir narcizus ką tik užmatai,

    Šakoja, lapoja, krauja daug žiedų,

    Peržydžia, vėl žydžia iš kartų kelių.

Keturi kampuose tai rožių krumai,

Kad vėjas nepustų ant rutų umai,

    Jos dengia nuo vėtrų, nuo audros žiaurios

    Ir daro pavėsį, nuo saulės kaitros.

Geltoni lineliai toli pakraštėj

Balti dobilėliai antrojoj kertėj.

    Gvaizdikai puriniai, kampe po kairės,

    Razetos ir mētos prie antros šalies ;

Visi jie šakoja, auga į lapus,

Ir kožnas išduoda kitokius kvapus.

    Ten kvepia kvėpylai aplinkui namų,

    Ten linksma ten sveika, gražu ir ramu.

Dievo medis žales, nors jįsai nežyd,

Bet jam jojo kvapo net gėlės pavyd,

    Nes jojo lapeliai kvepia nuolatos,

    Nebijo nei saulės, nei žiemos šaltos.

Sniegas kā tik tirpsta, jis sprogsta tuojaus,
Jisai ir už rutas žaliuoja pirmiaus.

Dievo medis augdams pirmuoju metu,

Ginčijas su ruta, "aš kvepiu ne tu".

Kas visam darželyj gėles suskaitys,

Kas jų jų gražumą visų apsakys?

O tas malonumas visokios spalvos!

Didžiausias artistas nenumaliavos.

Aukščiausias sutaisė viską dėl žmonių,

Kad Dievą atmintų žiurėdams ant jų;

Bet nevisi mato darbus jo rankos,

Bedieviai pasako, "surėdims gamtos,"

Bet kaip atsirado ta visa gamta?

Iškur gamtos jiega yra paimta?

Ant to neatsako beždžionės vaikai,

Ir mulkina tamsius žmonelius aklaį,

Ten švelnus vėjalis, ramina miškai,

Bėrasis žirgtlis, senieji draugai,

Laktینگals giesmelėms mane užmigdin,

Vėversys pilkasis laiku pabudin.

Gegutė mieloji visų mylima,

Ji visad pravirgdin su savo daina.

Kada tavo širdį liudnumas suspaus,

Visados gegutė ji tave atjaus,

Ji atskris po langu, graudžiai užkukuos,

Ji tave pravirgdins, ji ir vėl paguos.

Kas liko šią dieną tenai taip gražioj

Mano numylėtoj tėvynėj brangioj?

Kur buvo gričelė pelenų kruva,

Nei tėvų seselių, visi gal žuvo...?

Rugsėjis, 1915

Valparaiso, Ind.

Rauda.

Kada nuliudimo dienos
Dēl manęs ateis,
O jaunystę mano mielā
Senatvē pakeis;

Kada kunas mano biednas
Neteks jau spēkų,
Susilenkusi aš lauķsiu
Pabaigos dienų;

Kada draugai mylimieji
Jau išsizadēs,
O akyse mano grabas
Vis arčiau stovēs;

Kaip upelis kad vis plaukia
Tolyn ir tolyn,
Ir su savim, kas pakliuva
Neša vis gilyn.

Sukuriuodams tu upelį
Plauki lankomis,
Lydi tave mūsų sesēs
Liudnoms dainomis.

Nuinguosi, o upelį!
Per girias didžias,
Nepajusi, kaip įplauksi
Į marias plačias.

Ir negryši iš ten niekad,
Niekad iš tenai,
Tarpe vilnių tu išnyksi,
Žusi amžinai.

Taip ir mano jaunos dienos
Plaukia nuolatos,
Neužilgo atsigulsiu
Šaltuose kapuos.

Mets nuo metų greitai bėga,
Žust ant visados;
Mielos mano jaunos dienos
Negryš niekadoms!

O! jaunystės trumpas laike!
Kodėl taip trumpai,
Lyg nedrįsdams ar bijodams
Tu man tarnavai?

Ir, tas patsai trumpas laikas
Pilnas vien skausmų,
Ir taip trumpa ta jaunystė
Žusta tarp vargų.

Kam dar žmogui ir gyventi,
Kęsti tiek kriaudų?
Velij anksčiau atsigulti
Ant šaltų kapų.

Visi takai vien apsėti
Erškėčiais tiktai,
Apsizvelgęs tiktai dyglius
Aštriausius matai.

Ir tie dygliai visad bado
Lyg grabo lentos,
Nors tu melsi, arba pyksi,
Vistiek nenustos.

Koks nebutų žmogų skausmas
Kankin iš šalies,
Nuliudimas ar nelaimė,
Ar liga palies.

Štai minutę kartais žmogus
Bandai atsikvėpt,
Tik pajunti, kad jau naujas
Kryžius ima slėgt.

Visą amžių taip gyvendams
Tarp kovos skausmų,
Niekad šviesos nematydam
Per miglas vargų,

Nei nejauti kaip sušunki:
‘Kam Dieve mani
Ir jaunystėj ir senatvėj
Visad kankini!’

Ar nevisus mus sutvėrei
Ant svieta lygiais?
O dėlko viens kitą skriaudžia
Ir bado dygliais?

Ar nevisiems toms gėrybėms
Naudotis liepei,
Ir mylėti vienas kitą
Visiems prisakei?

O dėlko kiekviens tik žiuri
Kad tiktai vis sau,
Nors nuskriausti, bet sugrobt
Sau turtų daugiau?

Jei prie turto neprieina, —
Nors garbę nuplėš;
Jei kas turi gerą vardą,
Ir to pavydės.

O prakeiktas tu pavyde!
Kam tu ir gimei?
Kiek tu skriaudų visam svietai
Daugel padarei!

Ir ta karē iš pavydo
Kilo, nekitaip,
Norint žmonės suka galvas
Mąsto šiaip ir taip.

Bet čia aišku, kad pavydas
Išskleidęs nagus,
Nori tik sau užsidėti
Pergalės ragus:

Užkariauti visą svieta
Ir valdyt visus,
Prisimynus lupti, smaugti,
Laikyt už vergus.

Nors jau pusę Europoje
Žmonių išžudys,
Bet palikusius dar gyvus
Vėl plėš ir kankys.

O, tu varge, darbininke
Kentėk ir kentėk,
Nevalia tau atvert burnos
Užėmęs tylėk.

Darbininkas vos tik stena
Po našta vargų,
O turtuoliai ir-gi stena
Nepaneš pilvų.

Darbininkui vis tik rupi,
Ką jisai pradės,
Kad ateina jam senatvė,
Dirbti negalės.

O turtuoliui ir-gi rupi,
Kaip čia padaryt,
Kad kaip norint vis daugėsnei
Sau turtų įgyt.

Tad nenoriu aš jau, Dieve!
Ant svieto gyvent,
Kad tų visų neteisybių
Galėčiau išvengt.

Ankščiau vely atsigulti
Man ant kapinių,
Negirdėti verksmo brolių
Anei giminių.

Pati esu aš varguolė
Nieko neturiu,
Tiktai vien iš širdies jausmo
Ašaras beriu;

Bet tos ašaros negelbsti
Nuo vargo žmonių,
Nei dalelės nepalengvin
Jų naštos vargų.

Lapkričio 3-4, 1916.
Gary, Ind.

✦ ✦ ✦

Naktis be Miego.

Naktele ramioji! visus migdini,
Pasakyk mieloji, kodėl ne mani?
Aš visa nuvargus noriu pasilsėt,
Nelaimė, kad akių negaliu sudėt.

Mintys maišo galvą ir širdį graudin,
Miegas nelaimingų akių nemigdin.
Nutilo jau viskas, tik šniokščia miškai
Sumigo ir paukščiai ilsis jų balsai;

Žolelės nuvytę dieną nuo kaitros,
Jos naktį atgyja nuo šaltos rasos,
Tik mane, naktele, tu neramini,
Biedną mano širdį neatgaivini.

Antai ten sesutė darželyj viena
Su rutoms lyg kalba, graudžiai vergdama,
Jinai ir nemiega: jai skauda širdis:
Bernelį pakirto karėje mirtis.

Vaikšto po darželį... gal čia nuramins
Kvapas nuo žolynų, širdį atgaivins.
Užtekėjo žara, jau aušta diena,
O ji sau darželyj vis rymo viena;

Dangus apsiniaukė, sužibo zaibai,
Kyla baisi vėtra ir krinta ledai.
Vėjas švilpia, duksta, aplinkui namus,
Rodos teismo diena netrukus jau bus.

Išklojo ruteles visas lig vienos,
Neliko. kas širdį ramintų anos;
Sušuko mergelė drebančiu balsu.
Ir puolė ant žemės su didžiu verksmu:

“Gana, Dievulėli! kryžius persunkus,
Neįstengsiu nešti per ilgus metus:
Vienatinę mano paguodą širdies,
Atėmei nuo manęs, — likau be vilties;

Atleisk, o Aukščiausias! tat mano kalčias,
O sielą paimkie į savo rankas.....

Sausis, 1916.
Valparaiso, Ind.

Tei**y**bē ir Netei**s**y**b**ē.

Kad tei**s**y**b**ē vienā kartā
Per svieta keliavo,
Visā dienā ji jieskojo
Nakvynēs negavo.

Tad Skaudvilēj ji uzējo
Pas ponā Daujotī,
O tā naktī netei**s**y**b**ē
Turējo atjoti.

Tad abidvi jos suējo
Ī tā patī dvarā,
Nes žinojo, kad tas ponas
Biedņuju nevaro.

Liepē duoti vakarienē,
Patalā pataisē,
Kas jos buvo tosios moters,
Jis visai nepaisē.

Anksti rytā atsikēlus
Jis jas išlydējo,
Ir ant kelio dar dēl jų
Užkandzių įdējo.

Davē žalių lašinių
Ir duonos po bulkā,
Jos dėkodamos nuējo,
Kur vieškelis dulka.

Nuo Skaudvilės ant Nemakščių
Per didžius smiltynus,
Kas keliauja ten — nuvargsta,
Kaipo molį mynės,

Ir po kairēs pasisuko
Nuo Nemarkščių kelio,
Per pušynus ir eglynus
Ant Stulgių miestelio.

Bekeliaudamos taip toli
Jos labai nuvargę,
Atsisėdo pasilsėti

Ten į lanką margą;

Ir susėdusios užkąsti
Josios jau mėgino:
Neteisybė, tad Teisybę
Apgauti ketino.

“Dabar — tarė — suvalgysva
Užkandžius tavuosius,
Antrą kartą kaip išalksva
Valgysva manusius”.

O kad saulė nusileido
Per aną miškelį,
Tada josios nepaspėjo
Pamatyt miestelį.

Vargšės ėmė ir paklydo
Vaikščiodamos vienos,
Ir klaidžiojo po juodgirį
Per devynias dienas!

O Teisybė tada tarė:

“Kur tavo duonelė?

Pasisėskim čia ant kupsto
Užkąsim biskelį.”

„Tu negausi mano duonos!”—
Neteisybė sakė,
„Nebent duosi man išlupti
Kairę savo akį.”

Tad Teisybē ir sutiko
Viena akia buti,
Ne kaip anoje girioje
Iš bado pražuti.

Neteisybē davē duonos
Ir akį išlupo,
Vėlei klaidžiojo po girią
Klaidžiodamos klupo.

Vėl Teisybę badas spaudė
Ji draugės „gerosios”,
Meldė dar duonos šmotelio,
Kad duotų savosios.

— „Jeigu nori gauti duonos,
Duck ir antrą akį, —
Neteisybē taip supykus
Teisybei atsakė”, —

Tad Teisybē sau pamastė
— Velyj akla liksiu,
Negu baisioje girioje
Badumi pastipsiu. —

Vėlei davē jai išlupti
Ir antrą akele.
Neteisybē ją išlupo, —
Susirado kelią.

Ir nuėjo keliu viena,
O teisybē liko
Be akių ir be duonos...

Tai taip atsitiko!
Ir dabar toji Teisybē,
Tebklaidžioja po mišką,
Niekas negal jos surasti
O žmonės vis jieško:

Valdzia namus budavoja
Turmams ligoninēms...
Prastus, gerus ir geriausius,
Su sienoms murinēms.

Burius pilvūzų užlaiko
Teisybei jieskoti,
Maitin šimtus advokatų
Būk už ją užstoti.
Vienas josios neva jiesko,
Kiti patys slepias,
Trečias, būk jis, nesupranta, —
Nuduoda pavēpes.

Sudzia, knygas pasidējēs,
Didzius lapus skaito,
Visus įstatus perskaitēs
Kelis kartus kaito.
Į tas knygas įsidurēs
Neva tiesą gaudo,
Tankiai nekaltus žmonelius
Ašarose maudo.

Dabar kita mat gadynē
Jau pradeda virsti,
Kad nekurie jau norētų
Teisybę užmiršti.
Ta prakeikta Neteisybē
Akis jai išlupo,
Bet pačiai nelabai sekēs
Ant liežuvio klupo.
Nors Teisybē akla buvo,
Bet ir ji šlubuoja,
Su liežuviu visur klumpa,
Kaip su šluba koja.

Neteisybė norint svietui
Labai pakyrėjo,
Bet ją visi už Teisybę
Didžiau numylėjo.

Neteisybė skęstant žmogų
Dar giliau pavaro,
Neteisybė visam svietui
Daug skriaudų pridaro;
Neteisybė geram žmogui
Gadin gerą vardą;
Neteisybė prietelystę
Ir santaiką ardo;

Neteisybė teisus žmogaus,
Prakaitu maitinas;
Neteisybė svetimomis
Plunksnomis dabinas;
Neteisybė vis užstojo
Už kožną turtuolį,
Bet ji niekad nesigaili,
Kad skriaudžia varguolį.

Neteisybė ir teismuose
Turi pirmą vietą;
Neteisybė nei negirdžia
Kas verkia ant svieto.

Neteisybė visuos luomuos
Vardą sau įgijo,
Taip, kad nieko ji pasaulyj
Dabar nesibijo.

Neteisybė pas vyskupus
Sėdi net už stalo,
Jie godoja Neteisybę:
Sodin už pat galo.

Neteisybė duoda rodą,
Jei nor ką nubausti,
Jeigu turi ant ko valdžią,
Gali jį nuskriausti.

Su Teisybe negyvėsi,
Nes ji yra akla,
O dėl sąžinės... tai niekis
Nors būtų jai pekla.

Neteisybė „cicilikams“
Davė gerą rodą,
Kad jie turi apsivilkti
Patys „monkės“ odą;

O paskui mulkinti žmones,
Viliot iš jų grašį,
Neteisybė į jų galvas
Kaip pirštu parašė:

Kad jie eitų „mokint“ žmones
Nors patys nežino,
Nei A. B. C. kur močiutė
Juosius išmokino.

Dar jie sako, kad pažįsta,
Kad ne Dievs surėdė
Tą pasaulį, aukštą dangų...
Sakyt nesigėdi.

Neteisybė labai darbšti
Yra tai žmonelė,
Neteisybė ten nemėgsta
Kur prasta gričelė.

Ji iš skurdžiaus apgaviką
Turtingu padaro,
Ji turtuoliams milijonus
Į kišenius varo.

Neteisybē šarlatanu
Maitin didī burī,
Užganēdinta ir linksma
Meiliai ī juos ziuri;

Ir tie vadai ciciliku
Milijonus krauja,
Neišmanēliams iš širdziu
Tikējimā rauja.

Taip: bambizai, šundaktariai,
Magikai, galvočiai,
Burtininkai, apgavikai....
Tuoļ tampa pilvočiai.

Persistato darbininku
Užtarējais esā,
Ir tā skurdā, kurs kankina
Darbininkus, gesa.

Kad, tuo tarpu pasirodo,
Gesina ju turta,
O darbininkus ī vargā
Dar giliau pamurdo.

Ir bambizas susirietes
Keikia Romos valdžia,
Per tā jisai tiktai taisos
Sau duonutē saldžia.

Šundaktaris įkalbinēj
Sveikam žmogui bēdā,
Buk tai kokia baisi liga
Tavo kūnā ēda.

Jei neduosi penkdešimkēs
Tu žaizdose mirksi,
Pusmetī dar pagyvēsi
Sopuliuose mirsi.

Tokšai, neva, gydytojas,
Pats nieko nežino,
Tiktai gandiną žmonelius
Kurie jį maitina.

.....

Štai man pačiai atsitiko
Vieną kartą sirgti,
O kada-gi negalėjau
Taip greitai numirti,
Nuėjau pas gydytoją
Daktarą Beždžiuną, —
Jis pasakė, kad man plaučiai,
Kaip obuolys dziuna.

Bet kada-gi man skaudėjo
Tik galvą be galo,
Tad nuėjau aš pas kitą
Ant „Olstryčio“ galo.
Tas pasakė, kad man akys
Netikusios yra,
Kaip pradedi, sako, verksti,
Tau ašaros byra.

Badė, badė mano akis,
Pradėjau bijoti,
Ir pasakė, kad man reikia
Akinius nešioti.

Ant rytojaus nuvažiavau
Aš į ligoninę,
Ir paprašiau pažiūrėti
Daktarą akinį;

Ten pasakė: „akys sveikos
Gali namo eiti,”
O man galvą skauda, duksta
Neturiu ką veikti.

(Bet kadagi negalējau
Anglīškai kalbēti,
Turējau perkalbētoju
Dvylikā mokēti.)

Trečią dienaš aš nuējau
Pas daktarā trečią,
Tas pamatęs tuoj sušuko:
„Tavē drugys krečia”!

(Bet ne drugys mane krētē
Iš baimēs drebējau,
Kada-gi mirt netekėjus
Taip greit menorējau).

Kitā dienaš aš nuējau
Net jau pas ketvirtā,
Tas pasakē, kad man kraujas
Į vandenį virto.

Sako: turi vandens ligā,
Ilgai negyvesi,
Pusmetį pasikankysi,
Mirties neišvengsi.

Taip parėjau, prisirinkus
Rodų aš pas brolio
O jų buvo didzių, mažų,
Nuo pustrėčio colio.

Ko man galva tada gėlė
Nei viens neišpėjo,
Tiktai mano biednos grašį
Į delmonus dėjo.

Taigi man tada kaštavo
Trysdesimt penktinė
Ateivei sunku uždirbti
Nors ir dorelinę.

O juk galva nepaliovē, —
Skaudējo be galo,
Tad pagelbos kožnas vienas
Jieškotie privalo.

Na, nuējau ī vaistinę
Pas ponā Randacko,
Ir pasakiau kā daktarai
Apie manē sako.

Ar nezinai, aš jī klausiau,
Kā turiu daryti,
Kaip išgydyt savo galvą,
Skausmą numarinti?

O, jis tiktai vienā kitā
Žodelī paklausē,
Ir, pridējēs, prie krutinēs
Ausī, pasiklausē.

Ir pasakē, kad aš turiu
Tā kirminā didī,
O jis nevienā ligonī
Nuo jo jau išgydē.

Tas kirminas užvadintas
Vardu “Soliteras,”

Jijī gali žmogus gauti
Kožnas didis, — mažas.

Sako buk jis atsiranda
Kas valgo kiaulieną,
Dešrą, kumpī neišvirtą,
Rukytą žuvieną...

Ponas Randacks davē vaistų
Už dorelī vieną,
Ir išgydē jis man galvą
Su lig tąją dieną.

O aš busiu jam dėkinga
Už tą jojo gerą,
Jį godosiu, jam dėkosiu
Taip, kaip pridera.

Tas eilutes neparašiau
Daktarus užgauti,
Arba juosius paniekinti,
Juoko iš jų gauti.

Bet kad viskas yra tiesa
Kas čia parašyta,
Taigi negal nei su kirvių
Buti ištašyta.

Tik pasakiau, kad žmoneliai
Nelabai tikėtų
Ką pasako koks daktaras, —
Atsargiau žiurėtų.

Neįspėdami jie ligos,
Pripasako monų,
Žmogų “gydo” kol palieka
Su tuščiu delmonu.

Juk už darbą kožnas turi
Užmokestį gauti,
Bile tiktai geru budu
Ale neapgauti.

Taigi broliai, jei jums tiesos
Atsieis jieškoti,
Neduokitės apgavikams
Tiktai išnaudoti,
Nes teisybę ant šio svieta
Sunku yr surasti
Tą visi turim žinoti
Ir gerai suprasti.

Jei suprasim, apgavikai
Nesiurbs mūsų kraujo,
O teisybė užvėšpataus
Pas mūsų išnaujo.

Birželio 20, 1916.

Gary, Ind.

✦ ✦ ✦

Moksleiviui V. R.

Gailėkis, berneli, jaunystės dienų,
Nenaikink sveikatą tų savo,
Išaugsi, kaip milžins tarpe ažuolų,
O medžiai augs pavėsyj tavo.

Atmink, jog žvaigždutė tavoji
Užžibės dėl tavęs kada,
Ir tavo išrinkta mieloji,
Užgydys tau širdes žaizdą.

Todėl vyk liudnumą nuo savęs,
Lai, eina į puščias ir pelkęs,
Kad daugiau negrištų prie tavęs, —
Su naujomis spėkomis kelkis.

Moksle tu ramybės jieškoki,
Kaip šventas Augustinas, kad darė,
Mokinos ir kitus dar mokė
Tuštybės iš galvos jis varė.

O kiek jis pagundų turėjo,
Net daugesnei už visus draugus,
Bet visas atstumti mokėjo,

Dėlto jis pagirtas danguos.
Nuo savęs tau linkiu ramybės
Brangiosios Jusų širdžiai geidžiu,

Lai Dievas suteik iš aukštybės,
Kursai valdo pasaulį žodžiu.

Sausis, 1916.

Valparaiso, Ind.

Piktoji Meilė.

Meilė, tu skausmų upė plačioji,
Kam tu dar laimės vardą nešioji?
    Nevienas laimės negal dastoti,
    Kas tiktai bando tavj jieškoti.
Tu laimės rubus tiktai nešioji,
Ir apgavingai visus vilioji,
    Veltui kas tavj jieško ramybės
    Nes tik suranda skausmų daugybes.
Tu savieį trauki jauną ir seną,
Ilgai ar trumpai katras gyvena,
    Ar tai vaikinās, arba mergelė
    Meilei aukoja savo širdelę.
O tu paglemžus po savo sparno,
Kankini skausmuos, kaip kokį tarną;
    Kožną kartybėms ašarų girdai
    Ir gyvenimą jaunimo dildai.
Ištiesus rankas visus žavėji,
Prizadi laimę apgaudinėji,
    Rodai stebuklų akytes savo,
    O ten po ploščium vadžiojies levą.
Kurs, pasislėpęs po meilės maska,
Neišsakytai jaunimą drasko.
    Surony' širdį ir paikšu daro,
    O dar nevieną graban nuvaro.
Šiandien pamyli, o rytoj metą,
Kad taipo yra, kas to nemato!

Paskui kankykis palikęs vienas
Neraždams vietos per visas dienas.
Kas nēr pažinęs skausmų ant svieto
Lai tiktai meilei duod širdyj vietą:
Tuojaus erškėčiai išdygs ant tako,
Kas tik mylėjo, visi taip sako.

Vainiką rozių ant galvos turi,
Kaip burtininkė ant visų žiuri,
Gėlės paskendus, meiliai šypsosi
Ir viltviltingai savieip vilioji.

Ant savo rankų atilsį žadi,
Į rojų laimės nuvest prizadi;
Tu ir karaliams rodai stebuklus,
Niekas toks, kaip tu negal but buklus,

Veltui poetai tave taip gyrė,
Ir prie aukščiausių gražybių skyrė,
Bet tu neverta šitokio vardo,
Per tavė žmonės sveikatą ardo.

Baidyklės vardas geriau tau tinka,
Negu tas, kurį tau žmonės renka,
Taigi ir liki geriau tu baimė,
O nevadykis po vardu "laimė".

O tu, kur esi meilė tikroji,
Kodėl nuo žmonių savė kavoji?
Iš šimto vienas tavė suranda
Noriūt ir visi jieškoti bando.

Kad ir turtingas, nors aukse mirksi,
Tikrosios meilės už jį nepirksi;
Tikroji meilė tai skarbas brangus:
Su ja gyventi Rojus ir dangus;

Ją visi garbin, arba godoja,
Kaip didį skarbą širdyj kavoja.

Jiņē pasauli nuo seno valdo,
Didžiausius skausmus širdzių numaldo,
Bet ji ne kožnam yra žadēta,
Liudnas gyvenims be jos ant svieta...

Aprilio 4, 1916.

Valparaiso, Ind.

Nuliudimo Valandoje.

Juodas, tamsus tu pasauli!
Liudnas, nudnas visados,
Kodēl tu maloni saulē
Nešvieti man niekados?

Vien tik skausmus tepažistu
Aš ant svieta nuolatos,
Ar jau akys neišvystų
Niekad linksmesnēs dienos?

Juodas vargas yr žadētas
Amžinai jau man kentēt,
Sunkus kryžius štai uždētas
Niekas nešt negal padēt.

Šviečia Saulē rytą, dieną,
Šviečia mėnuo naktyje,
Tik mane nelinksmin vieną.
Tiktai skausmas širdyje.

Vienus muzika pralinksmin,
Kitus dainos ir žaislai,
O mane tiktai pravirgdin:
Vieni skausmai man draugai.

Ten, kur visi juokias, žaidžia...
Man nei kiek mēra linksmiau,

Ten dar didžiau širdį spaudžia,
Ašaros krinta tankiau.
Štai čia džiaugias, užia, šoka,
Jų nemažesni vargai,
Bet gal skūsties jie nemoka?
Gal nejaut širdis visai?

Kur tik einu, visur griausmas
Karo stov man akyse,
Ką tik dirbu, visad šauksmas
Brolių girdis ausyse.

O prakeikta ta puikybė
Tų karalių nuolatos,
Bet galvoje tik kvailybė
Iš to naudos nei kokios.

Kraujas teka net upeliais,
O kas, ar jiems tai gailu?
Motynos vaikščioja keliais,
Valdovams žiurėt dailu.

Kad vyrai krinta, kaip lapai
Jiems visai negalojė,
Kad bus žemė vieni kapai,
Žmonės mirs kaip kovoje.

Visai jiems tas tai nerupi:
Milijonai jų viltis,
Lai sau teka kraujo upė
Lavonus lai deng smiltis.

Saulė laimės šviečia rytą
Daugumui gal kam iš mus,
Bet man širdis surakyta,
Nenutildys nieks skausmus...

Balandis, 1916.

Valparaiso, Ind.

LIBRARY OF CONGRESS

0 022 007 844 9